Nora ir eglė su širdele

Močiutė Inga

Ši knyga priklauso:

_____

Sveiki atvykę į šią pavyzdinę knygą! Ji sukurta visai taip pat, kaip bus sukurta jūsų knyga – pagal šalia pateiktas nuotraukas ir pasirinkimus. Ji parodo, kaip gali atrodyti pasakojimas iš „Saga“ jums. Vartykite, skaitykite ir įsivaizduokite savo vaiką kaip savo paties pasakos herojų.

Drėgni lapai ir šaltas rytas kvepėjo, kai Nora užsisegė savo mažą kuprinę. Joje buvo piešimo bloknotas, trys spalvoti pieštukai ir obuolys su įdubimu, panašiu į mažą burnytę. Močiutė Inga rankoje laikė pintą krepšį. „Šiandien ieškosime voveraičių mano grybų pyragui“, – tarė ji. „Jei miškas bus nusiteikęs.“

Nora primerkė akis, žvelgdama į medžius prie kelio. „Juk turi savo slaptą grybų vietą.“ Močiutė Inga nusišypsojo, ir jos skruostai suapvalėjo. „Ten einu nuo pat vaikystės.“ Nora užtraukė užtrauktuką iki pat smakro. „Tuomet darykime po vieną dalyką“, – pasakė ji. „Pirmiausia suraskime mišką.“

Miškas prasidėjo už seno akmens pakelėje. Ten, pasak Močiutės Ingos, turėjo vesti siauras takelis. Tačiau jo viduryje augo jauni berželiai, o paparčiai buvo užkloję žemę savo žaliomis plunksnomis.

Močiutė Inga žengė kelis žingsnius į kairę, paskui kelis į dešinę. Ji pažvelgė į samanotą kelmą ir suraukė nosį. „Ne. Kai man buvo šešeri, jis taip neatrodė.“ Nora pažvelgė į krepšį. Jis buvo tuščias, tuščias, tuščias. „Gal takelis persikėlė?“ – paklausė ji. Močiutė Inga truputį nusijuokė, bet ne itin linksmai. „Takeliai retai persikelia. Jie gali pranykti.“ Nora pažvelgė tarp medžių. Ten samanos gulėjo lyg žalia pagalvė.

Nora nenorėjo grįžti namo su tuščiu krepšiu, kai laukė pyrago forma. Ji parodė į samanas tarp pušų. „Sakei, kad pirmiausia reikia eiti per samanas. Aš prisimenu.“

„Turbūt taip sakiau“, – tarė Močiutė Inga. Nora pastatė batą ant atviro lopinėlio, paskui kitą. Ji apėjo mažus augalėlius, ką tik išlindusius iš žemės. „Po vieną dalyką“, – pasakė ji. „Pirmiausia samanos.“ Močiutė Inga laikėsi visai jai už nugaros, pakankamai arti, kad padėtų, jei koks akmuo būtų slidus. „Tu būsi takelių ieškotoja“, – tarė ji. Nora iškėlė smakrą. Skambėjo kaip darbas su daugybe labai svarbių kišenių.

Už samanų prie pušies šaknies stūksojo skruzdėlynas – rudas ir apvalus, tarsi dygliuota pagalvė. Skruzdėlės bėgiojo aukštyn ir žemyn, aukštyn ir žemyn, nešdamos burnytėse spyglius ir mažulyčius daiktelius. Nora pasilenkė, bet rankas laikė už nugaros.

„Pro skruzdėlyną“, – pasakė ji. „Tai buvo kitas dalykas!“ Močiutė Inga linktelėjo. „Tu mano pasakojimo klausaisi geriau, negu aš pati jo klausiau.“ Nora apėjo skruzdėlyną vingiuotu keliu. „Jos ir taip turi daug darbo.“ Kitoje pusėje pasigirdo tylus čiurlenimas, lyg kas šnabždėtų į laistytuvą. Nora taip staiga sustojo, kad Močiutės Ingos krepšys susiūbavo. „Girdi?“

Upelis žvilgėjo tarp nuo vandens patamsėjusių akmenų. Ramioje balutėje sukosi geltoni lapai – ratu, ratu, ratu. Močiutė Inga parodė į seną šaką, nusidriekusią virš vandens. „Anksčiau tai buvo mano tiltas.“

Nora pažvelgė į slidžią šaką, paskui į Močiutę Ingą. „Mums nereikia tilto. Einame palei upelį, o ne per jį.“ Ji patraukė pakraščiu ir peržengė šaknį. Močiutė Inga ėjo iš paskos taip arti, kad jų batai beveik lietėsi. „Po vieną dalyką“, – pasakė Nora. „Dabar upelis.“ Bet kai vanduo pasuko už krūmynų, priešais jas iškilo kalnas. Iš arti jis atrodė daug didesnis.

„Aukštyn į kalną, nuo kurio matyti vaizdas“, – pasakė Nora. Močiutė Inga jai apie jį buvo pasakojusi kartą, kai prie virtuvės stalo ant Noros servetėlės piešė mažus grybukus. Nora rado plačią, sausą uolą. Tvirtai pastatė batą, įsitvėrė šiurkščios šaknies ir ėmė kopti.

„Lėtai“, – pasakė Močiutė Inga visai už jos. Nora norėjo skubėti, bet įkvėpė ir perkėlė po vieną ranką. Viršuje ji nubraukė spyglius nuo kelio. „Po vieną dalyką“, – sumurmėjo ji. Ten nebuvo nė vienos voveraitės. Tik akmenys, viržiai ir didelis dangus. Krepšys vis dar tuščias kabojo prie Močiutės Ingos šono.

Nuo kalno Nora matė upelį, žvilgantį tarp medžių lyg vingiuota juosta. Beržai buvo geltoni, eglės – beveik juodos. Kažkur ten apačioje buvo Močiutės Ingos vieta, tik ji puikiai slėpėsi.

„Kuri tai buvo eglė?“ – paklausė Nora. Močiutė Inga prisidėjo ranką prie akių ir ėmė ieškoti. „Didelė eglė. Bet miške eglių gana daug.“ Nora pritūpė ir žvyre nupiešė: skruzdėlyną, upelį, kalną. Ji keliais greitais brūkšniais nupiešė eglę, bet pirštas sustojo ties kamieno viduriu. „Palauk“, – tarė ji. „Tu dar kažką pasakojai apie tą eglę.“

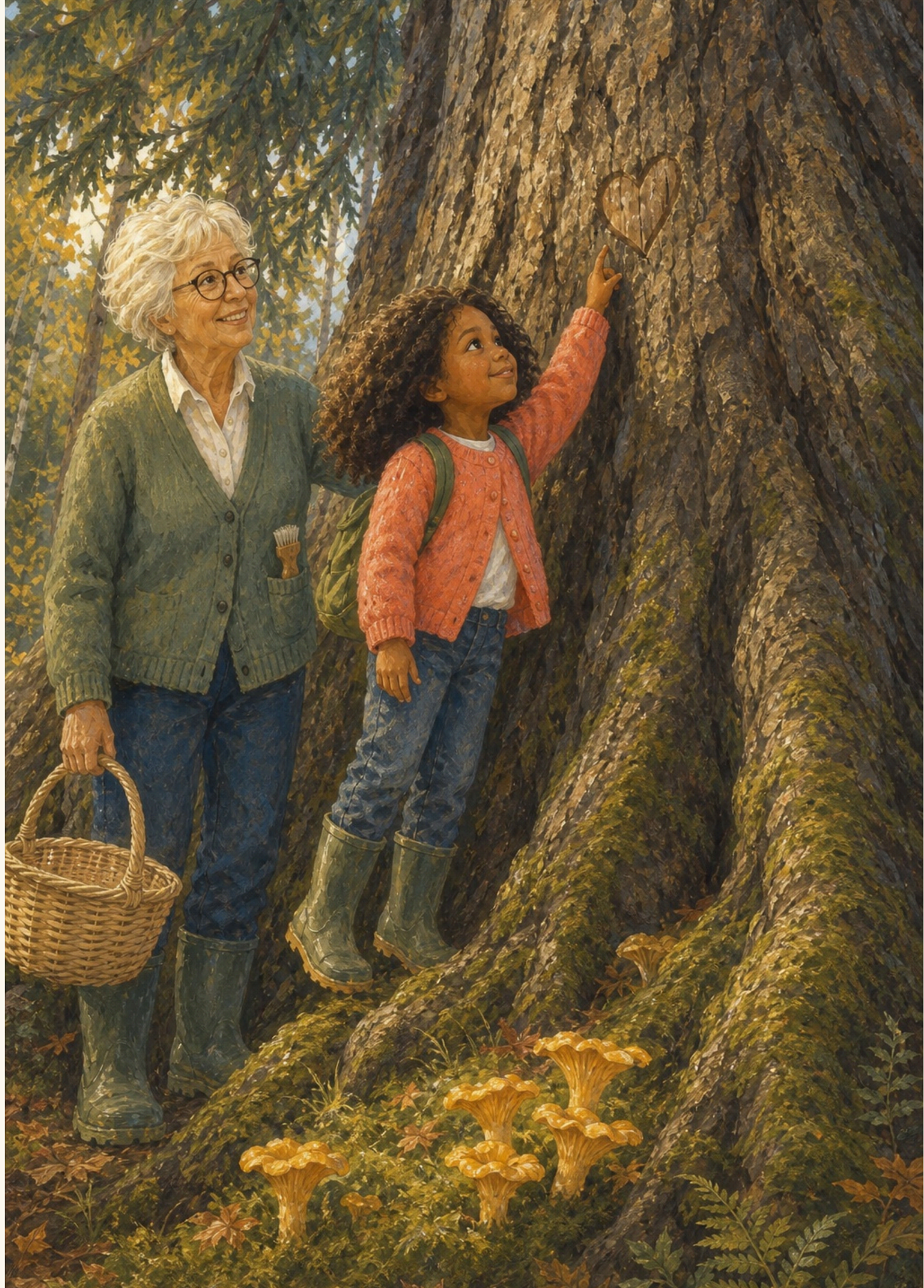

Močiutė Inga pažvelgė į Noros piešinį žvyre. „Pasakojau apie...“ Ji primerkė akis. Nora nupiešė širdelę eglės kamieno viduryje.

„Širdelė!“ – sušuko ji. „Didžiojoje eglėje išraižyta širdelė.“ Močiutė Inga palietė kaktą delnu. „Teisingai. Mano vyresnysis brolis ją išraižė, kai buvo mažas, o man ji atrodė labai graži.“ Nora parodė į eglę, kyšančią plačia, tamsia laja. „Ana yra didžiausia.“ Močiutė Inga primerkusi akis pažvelgė žemyn į medžius. „Gal ji ir yra ta.“ Nora atsistojo ir nusivalė rankas. „Tuomet pažiūrėkime. Po vieną dalyką.“

Žemiau kalno miškas tapo tamsesnis ir tylesnis. Nora ėjo pirma, bet prie šaknų ir akmenų palaukdavo Močiutės Ingos. Didžioji eglė stovėjo ten, jos šaknys driekėsi žeme lyg stori pirštai.

Nora apėjo kamieną ratu. Iš pradžių ji matė tik suskeldėjusią žievę ir senų sakų gumulą. Paskui išvydo du lenktus brūkšnius ir mažą smaigalį. „Širdelė!“ – sušuko ji. Močiutė Inga priėjo arčiau ir palaikė piršto galiuką šalia žymės, neliesdama žievės. „Štai ji.“ Nora pažvelgė tarp šaknų. Samanose kažkas žibėjo geltonai – lyg maži saulės skrybėlaičiai po egle.

Aplink eglės šaknis mažomis geltonomis grupelėmis augo voveraitės. Nora rado vieną, paskui tris, paskui tiek daug, kad teko perskaičiuoti. Močiutė Inga išsitraukė mažą grybų šepetėlį. „Imame tik tas, kurias abi atpažįstame“, – pasakė ji, ir Nora parodė kiekvieną grybą, prieš jam patenkant į krepšį.

„Visai mažutės tegul lieka augti“, – pasakė Nora, rodydama į kelias, kurios vos buvo išskleidusios kepurėles. Ji rinko dideles, gražias voveraites, o Močiutė Inga nuvalė nuo jų spyglius ir žemes. Po vieną dalyką: pažiūrėti, paklausti, nuskinti, nuvalyti. Netrukus krepšyje gulėjo maža auksinė krūvelė. „Ar užteks pyragui?“ – paklausė Nora.

Močiutė Inga pasilenkė virš krepšio ir nusišypsojo. „Labai skaniam pyragui.“ Einant namo, skruzdėlynas vis dar buvo prie pušies, o skruzdėlės tebeskubo. Samanos lingavo po batais. Upelis čiurleno, o lapai sukosi ratu, ratu, ratu.

Nora ant pirštų suskaičiavo užuominas. „Samanos. Skruzdėlynas. Upelis. Kalnas. Eglė su širdele.“ Močiutė Inga žvilgtelėjo į ją. „O ką darysime kitais metais, kai paparčiai vėl bandys paslėpti kelią?“ Nora sučiaupė lūpas, tarsi tai būtų labai sunkus klausimas. Paskui patapšnojo kuprinę, kurioje gulėjo piešimo bloknotas. „Žinoma, nupiešime.“ Namuose laukė miltai, kiaušiniai ir pyrago forma.

Namuose Močiutė Inga padėjo miltus, sviestą, kiaušinius, sūrį ir apvalią pyrago formą. Nora taip ilgai plovė rankas, kad vanduo pasidarė šaltas. Paskui abiem nykščiais suspaudė tešlą formoje. Iš vienos pusės kraštas išėjo plonas, o iš kitos – labai storas.

„Jis panašus į kalną“, – pasakė Nora. „Į labai alkaną kalną“, – tarė Močiutė Inga. Jos kartu išlygino kraštą. Nora subėrė voveraites ant pagrindo, o Močiutė Inga suplakė kiaušinių plakinį. „Po vieną dalyką“, – pasakė Nora. „Pirmiausia tešla. Paskui grybai. Paskui sūris.“ Kai pyragas iškeliavo į orkaitę, virtuvės langas vėl aprasojo.

Kol pyragas vėso, Nora atsivertė savo piešimo bloknotą. Samanos virto didele žalia pagalve. Skruzdėlynas tapo taškuota kalvele. Upelis įgijo mėlyną vingį, kalnas – pilką viršūnę, o eglė išaugo tokia didelė, kad beveik netilpo lape.

„Nepamiršk širdelės“, – pasakė Močiutė Inga. Nora kamiene nupiešė raudoną širdelę ir mažą geltoną taškelį prie šaknų. Tada nubraukė paskutinę mėlyną upelio liniją. Virtuvė kvepėjo sviestu, sūriu ir rudens mišku. Močiutė Inga padėjo dvi lėkštes. Nora skersai žemėlapio paguldė raudoną pieštuką. „Kitais metais, – pasakė ji, – darysime po vieną dalyką.“

Nora ir eglė su širdele

Nora ir Močiutė Inga keliauja į rudens mišką rinkti voveraičių močiutės grybų pyragui. Kai slaptasis takelis būna užaugęs, Nora veda kelią – po vieną dalyką – link eglės, kurios žievėje išraižyta širdelė.

lt-lt.sagatilldig.se